

да захвърля часовника нѣкъде. Или пъкъ да разглобя цѣлия часовникъ? Или пъкъ да го взема и да го занеса при нѣкой часовникарь? Или самъ да отида при часовникарь и да науча нѣщо за нѣколко деня?

Дигнахъ стѣклото и циферблата. Безъ малко щѣхъ да изтърва часовника. Обърнахъ го въ ржцетъ си. Чудно ми бѣше, че тая жена още не бѣше разбрала, че не съмъ часовникарь. Не виждаше ли тя, че нѣмахъ никакви инструменти, че въ стаята ми нѣмаше часовници освенъ тоя на ржката ми? Зная, че у часовникаритъ часовниците сж закачени отъ тавана до пода.

Да имахъ поне лупа, като тия, които часовникаритъ си поставятъ въ окото, тогава може би самъ щѣхъ да влѣза въ ролята на часовникарь.

По дяволитѣ! Но какво да правя? Никога не съмъ билъ практиченъ, нито пъкъ ловѣкъ. Въ училище бѣхъ като идиотъ по физика и химия и се възхищавахъ отъ тия ученици, които можеха да си направятъ отъ разни счупени колелета и вехтории цѣли машини. Чудѣхъ се сжщо на автомобилиститѣ, които си поправяха сами колитѣ.

Нѣмаше изходъ за менъ. Бѣхъ отчаянъ. Не смѣхъ да погледна госпожата, не смѣхъ сжщо да повдигна глава. Какво ли си въобразяваше тя? Да не би да мислѣше, че нѣмамъ днесъ друга работа, освенъ да играя ролята на часовникарь. И при това безплатно.

Започнахъ наистина да се ядосвамъ. Следъ две минути ще бжда толкова разяренъ, че ще я изпжда и то по такъвъ начинъ, че тя нѣма да го забрави докато е жива! Започнахъ да се успокоявамъ. Чакай само, ще видишъ! — си казахъ.

Азъ разклатихъ часовника и духахъ въ машината му, за да спечеля време. Бръкнахъ съ прѣстъ между колелетата. Да не мислѣше тя, че ще оставя часовника неповредимъ? Нека и тя разбере кой съмъ. Бръкнахъ